

NEGEN LEUGENS, ÉÉN GEDICHT
Siemen Van Gaubergen

Negen leugens, één gedicht
Siemen Van Gaubergen

Editie .. / 91

ALUBA PRESS
2022

B

Blonder

Er is iets vreemds aan de hand
bij zij die wachten
alleen de kegel van assen
geeft enig tijdsbesef.
Het lijkt soms dat
een frons kan inbranden
dat een blik zijn eigen schaduw
krijgt in plooiën.
Het was zonnig die
dag
en ik miste haar
denkend aan de kapper
die het grijs ging bestrijden
met meer zilver dan
goud
de puntjes van mijn kruin
blinken nog van de peroxide
al verdwijnt met elke knip
mijn grip op de tijd.

Er bestaat zoiets als
op kousenvoeten
- tandenpoetsend -
de gang op

je bent thuis
maar toch
evenwjl niet

er bestaat zoiets als
net niet
de laatste trede
halen

er bestaan momenten
die even niet zijn
wat ze normaal lijken te zijn
maar toch even schijnen
achter een wolkendek

tussen jou en je
dekbedovertrek

EXLIBRIS

Zoals oude geliefden
een gesprek historisch voeren
en zelden de hedendaagsheid betrekken
thans met ooglappen
om de ander te besparen
van de beelden waar ze niets mee zijn.

Chronologie wordt ingehaald
gemonteerd in een nieuwe vorm
elkaars blinde vlekken vullen
met verhalen
waarvan het stof is afgenomen.

De peuk liet geen assen na,
enkel een sliert rook,
die vanuit één kant leek te verdwijnen
in het tegenlicht
waartegen je je ogen lichtjes
dichtkneep.

VERNIS

Daar sta je dan op de opening
te schilderen.

Het is niet enkel je beroep
je doet het ook nog eens
in afwachting van bezoek.

Dat eerste uur, wanneer de opening reeds is begonnen
maar van mensen nog geen spoor.

Ijsberend schilder je die tijd staand aaneen
tot het ijs breekt
in de glans van een bekend paar ogen.

De jongste

Ik ga ermee gewacht hebben,
tot het voorbij is.
Dan ga ik je erover spreken
en jou de vraag stellen of je het hebt geweten.
Waarom ik was weggelopen.
En toen - wanneer ik mij plots alles terug
herinnerde - me schaamde.
Ik zal je dan vragen of je het hebt gevoeld.

Ik weet het niet meer.
Hoe jij toen was.

We zijn beiden zoveel gegroeid, dat mensen me niet
langer
vragen wie de oudste is.
En ik zal altijd weten dat ik naar jou heb
opgekeken.
Tot ik plots besepte dat jij naar mij begon
op te kijken.

Tokyo 1964

Ze vallen allen in foetushouding
kopje onder
vertraagd
en voor punten
voor de natie
die hen tot helden uitroept
en ontvangt met kransen van bladgroen en bloem
nat van het water

laat hen zakken in het water

langs de oren suizend
de sprong der esthetiek
op de tippen van hun tenen
voeten in de handen
gestrekt als de balustrade waartussen ze omhoog
klauteren
je ziet ze nooit omhoog gaan
enkel naar beneden, is
een val soms ook een beetje een sprong

*Alle redenen die ik gaf,
waren louter leugens
om tijd te winnen.*

(Marlboro) Gold, voor dezelfde reden

Het is vooral het zwijgen dat me bij zou blijven.
De stilte in zijn dominante aanwezigheid.
Nu al heb ik spijt van het zwijgen dat ik heb toegelaten.
De ontelbare vragen die ik niet gesteld zal hebben.

Uit je ogen kan ik het soms aflezen,
uit je mond heb ik het nooit gehoord.
Misschien toen ik nog een kind was,
maar ik herinner je stem
van toen niet meer.

Je rookte veel,
smeulend als mijn geweten.

Sluipen

Ze hebben hem klein gekregen
zijn jeugdige onverwoestbaarheid
zijn ambitie.

Hij verdween
in de warmte van zijn
eenzaamheid.

Eén venster bood net genoeg contact.
En de herinnering
aan wat kapot gemaakt was.

Hij bleef.
In de warmte van zijn eenzaamheid
sliep hij weg.

Het duurde nog jaren voor het beterde.

Het is zelfs nog maar de vraag of
het beterde.
Of sublimeerde.
In monnikenwerk en eenpansgerechten.

